

Phần 11

Chương 31

Bí Mật Bị Phát Hiện

Hắn là... Hắn là chỉ trùng hợp mà thôi đi! Hơn nữa, đêm hôm đó rốt cuộc mình có thấy qua người sói hay không còn chưa nhất định, nói không chừng, tất cả đều là bởi vì mình quá sợ, tưởng tượng ra đấy thôi!

Trên đường đi đến nhà Đông Lang, Tiền Hựu một mực cố gắng thuyết phục mình.

Hơn nữa... Cô nghiêng đầu đi xem Shani lái xe, dung mạo của cô ấy xinh đẹp như vậy, vóc người cũng tốt như vậy, nhìn qua không có chút nào hung ác giống như người sói! Đúng đúng đúng, nhất định là tự mình nghĩ hơi nhiều.

Lúc này cô mới yên lòng lại, hơn 20 phút sau, Shani lái xe đến một biệt thự ở vùng ngoại ô cách xa trung tâm thành phố, nhìn ngoài cửa xe thì thấy không xa là một biệt thự to lớn, Tiền Hựu có chút nhất thời khản trương.

Đây là lần đầu tiên cô tới nhà Đông Lang!

“Tiền tiểu thư, xuống xe đi, đi theo tôi.” Shani đậu xe xong, quen thuộc dẫn Tiền Hựu xuyên qua cổng biệt thự, vòng qua vườn hoa, cuối cùng dừng ở cửa chính.

Tiền Hựu nhìn cánh cửa, vốn tưởng rằng Shani sẽ để cho người giúp việc trong nhà Đông Lang tới mở cửa, lại không nghĩ rằng, cô lấy ra một tấm thẻ, liền quét qua khóa cửa!

Shani đẩy cửa chính biệt thự ra, đi tới tủ giày bên cạnh trong phòng, tìm ra một đôi dép sạch sẽ đưa cho Tiền Hựu: “Tiền tiểu thư, đổi đôi này đi.”

“... A, cảm ơn.” Tiền Hựu ngớ ngẩn mới nhận lấy đôi giày kia, lúc ngồi xuống thay giày, lại nhìn thấy Shani quen thuộc lấy từ trong tủ ra một cái cốc rót nước cho cô.

Nhất thời đáy lòng cô có cảm giác quý dị càng ngày càng nặng, hành động của Shani, tại sao giống như cô ấy rất quen thuộc với nhà Đông Lang, cô ấy giống như là nữ chủ nhân ở đây?

Nhưng rõ ràng mình mới là bạn gái Đông Lang a!

Chẳng lẽ, Shani có ý đối với Đông Lang? Trước đó Tiền Hựu tiếp xúc cũng không nhiều với Shani, chỉ ở công ty Đông Lang thấy cô một lần, lúc ấy không hề nhận thấy cái gì không đúng, nhưng bây giờ cẩn thận ngẫm lại, đợi chút, hình như mỗi lần Đông Lang đi công tác cũng sẽ mang theo cô ấy! Mặc dù trừ mang

theo Shani, anh còn có thể mang theo quản lý khác của công ty, nhưng mà... Nhưng mà vẫn có chút kỳ lạ!

Trong lòng Tiên Hựu hết sức rối rắm, lúc đứng lên không có chú ý, bị vấp phải giày trên đất, mắt thấy sẽ đụng vào tủ giày, bên cạnh chọt lao ra một cái bóng dáng, ôm cô thật chặt vào trong ngực: “Cẩn thận!”

Nghe được giọng nói quen thuộc kia, nhất thời đáy lòng Tiên Hựu cảm thấy một hồi ấm áp, cô không để ý còn có người ngoài ở đây, không nhìn được xoay người ôm lấy Đông Lang: “Hu hu hu em rất nhớ anh!”

Thân thể bị cô ôm vẫn giống như thường ngày có cảm giác ấm áp an toàn, cô nghe thấy bên tai truyền tới giọng nói dịu dàng của Đông Lang: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, anh cũng rất nhớ em.”

Tiên Hựu ủy khuất tựa vào trong ngực anh, ngẩng đầu nhìn xem gò má anh tuấn của Đông Lang, phát hiện so với lần trước gặp mặt rõ ràng Đông Lang gầy đi không ít, trên gương mặt đều có chút lõm xuống, cô cực kỳ đau lòng: “Mới mấy ngày không gặp, làm sao anh biến thành như vậy! Rất cuộc khó chịu chỗ nào, chúng ta đi bệnh viện xem một chút có được hay không?”

Đông Lang nhìn qua gầy yếu, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, dắt cô đi tới phòng nghỉ: “Không cần, anh tốt lắm, rất nhanh sẽ có thể khôi phục bình thường, em biết, thân thể anh rất tốt. Không nói cái này nữa, em còn chưa có ăn cơm tối sao? Muốn ăn cái gì không? Anh làm cho em nhé?”

Tiên Hựu cam lòng lại để cho anh nấu cơm sao, vội vàng nói: “Gọi đồ ăn mua ngoài là được rồi, chắc chắn anh thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Thật không có việc gì.” Đông Lang vò tóc của cô, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu say đắm cùng nhớ nhung: “Ngôi xuống đi, anh đi gọi đồ ăn mua ngoài cho em.”

“Để em để em!” Tiên Hựu vội vàng lấy điện thoại di động ra, đang tìm kiếm thức ăn thì chọt nhớ tới trong phòng còn có một người, cô đi xuống khách phòng trong lòng, nói với Shani: “Cô cũng cùng ăn cơm tối với chúng tôi nhé, Shani, cô thích ăn cái gì?”

Sắc mặt Shani lạnh lùng lắc đầu một cái: “Không cần, Tiên tiểu thư, cô và Đông tiên sinh từ từ ăn, tôi phải đi trước.”

Nói xong, cô ta xoay người đi ra ngoài, giày cao gót giẫm ở trên sàn nhà, mà trong phòng lớn như thế có chút tiếng vang. Lúc đi tới cửa, cô ta đặt thẻ cửa ở trên tủ giày: “Khóa tôi để ở đây, Đông tiên sinh.”

“Ừm, vất vả cho cô rồi.” Đông Lang khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn sau khi cô ta rời đi, lại dịu dàng ôm Tiên Hựu vào trong ngực lần nữa, anh chôn sâu mũi vào trong mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng ngửi, hình như rất nhớ nhung mùi vị trên người cô.

Tiền Hựu nhớ tới trước kia Đông Lang ký việc đụng chạm với cô, nhưng bây giờ chợt khôi phục bình thường rồi, nhất thời thấp thỏm trong lòng tản đi không ít. Nhìn gương mặt thon gầy của anh, cô cũng không muốn bây giờ hỏi anh tại sao giống như Shani thường xuyên đến nhà anh, chỉ là nhanh chóng gọi đồ ăn ngon bên ngoài, sau đó vui ở trong ngực Đông Lang nói câu được câu không với anh.

“Rốt cuộc anh vội đi công tác làm gì, đều bận rộn khiến mình bị bệnh.”

Đông Lang sờ mặt của cô, giọng nói có chút chần chừ: “Thực sự... Rất nhiều việc, có thể quá mệt mỏi, nên không chú ý, thật xin lỗi để cho em lo lắng.”

Tiền Hựu bĩu môi nói: “Cứ mỗi tháng anh đều muốn đi công tác một lần như vậy, tiếp tục như vậy nhất định sẽ mệt chết. Nên không thể mượn một số người giúp anh làm việc sao?”

Đông Lang thở dài: “Có một số việc, chỉ có mình anh có thể giải quyết. Chỉ là Tiền Hựu em yên tâm, về sau anh bớt công việc lại, sẽ có nhiều thời gian ở cùng em hơn.”

Tiền Hựu lắc đầu: “Em rất muốn mỗi ngày đều nhìn thấy anh, nhưng em cũng sẽ ủng hộ công việc của anh, chỉ hi vọng là anh đừng quá mệt mỏi.”

“Anh hiểu, về sau anh sẽ chú ý.” Đông Lang khẽ hôn lên trán của cô một cái, lôi kéo cô từ lên ghé salon: “Muốn đi dạo trong phòng hay không? Anh để cho người ta nuôi rất nhiều động vật nhỏ trong vườn hoa.”

“Thật hả?” Tiền Hựu nhất thời kích động, phải biết rằng cô thích động vật nhỏ nhất!

Đông Lang cười lôi kéo cô đi tới vườn hoa của biệt thự, trong vườn hoa còn có một cái xích đu, mấy con sóc đang đứng ở trên xích đu, hai cái móng vuốt đang nắm hạt thông thơm ngào ngạt gặm, bụi hoa hồng bên cạnh có mấy con thỏ nhỏ màu trắng đang ăn rau cải, trong góc là một con chó săn nhìn qua rất hung dữ, khi nhìn thấy Đông Lang tới, nó nhất thời vui mừng “Gâu” một tiếng, chạy về phía hai người.

“Oa...” Tiền Hựu nhìn cảnh tượng trong vườn hòa thuận vui vẻ, mở cờ trong bụng: “Thì ra là anh nuôi nhiều động vật như vậy, em đều không biết!”

Đông Lang xoa đầu chó săn, ý bảo nó đi ngửi mùi của Tiền Hựu, nhớ cô là nữ chủ nhân của căn nhà, sau đó nói: “Mới nuôi, không phải là em rất thích sao? Chờ sau khi chúng ta kết hôn tới ở, thì có thể ngày ngày cùng nhau chơi đùa với chúng.”

Tiền Hựu trừng to mắt mà nhìn anh, ngớ ngẩn một hồi sau đó dùng lực ôm lấy Đông Lang: “Hu hu hu, em còn tưởng rằng anh không thích em rồi, đoạn thời gian trước anh lạnh nhạt như vậy với em, không để cho em nắm tay cũng không chịu hôn em...”

Đông Lang khẽ cau mày, nói: “Thật xin lỗi, là anh không...”

“Đừng nói là xin lỗi, hôm nay anh đã nói rất nhiều rất nhiều lần rồi.” Tiên Hựu vui đầu vào lồng ngực anh: “Chỉ cần bây giờ chúng ta tốt là được rồi.”

“Ừm.” Đông Lang khẽ cười, mà con chó sấn kia cũng bắt chước cọ vào, đứng ở bên chân hai người.

Đông Lang chợt nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, Tiểu Nhung và Khăng trong nhà em đâu?”

“A, hôm nay đưa tới cửa hàng sủng vật, ngày mai đón trở về, cho chúng nó đi diệt bọ.” Tiên Hựu nói: “A Lang anh thật sự là lợi hại, kể từ sau khi bị anh dạy, Khăng trở nên tốt hơn ngoan hơn, không còn có cắn loạn đồ dùng trong nhà rồi, ông chủ của cửa hàng sủng vật cũng khen nó đấy.”

Nghĩ đến Khăng bị chính mình áp chế năng lực, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, Đông Lang liền nâng khóe môi lên: “Nếu như em cảm thấy nó không đủ ngoan, anh còn có thể để cho nó ngoan hơn một chút, giống như giúp em quét nhà kéo giặt quần áo gì đó, tin anh đi, nó có thể làm được.”

“Phốc... Anh không cần đùa giỡn, em làm sao cam lòng.” Tiên Hựu chạy vào vườn hoa trêu chọc sóc con chơi, những con sóc con kia đều rất thân với người, thấy Tiên Hựu cũng không chạy, vẫn còn rất ngoan đưa cái đuôi to ra cho cô sờ.

Đông Lang tựa vào cửa kiếng nhìn bóng dáng cô vui sướng, thật sự hi vọng mình có thể nhìn cô cả đời như vậy.

Anh cúi đầu nhìn qua cánh tay của mình, bây giờ ở chỗ đó đã không có từng mọc lông rồi, nhưng anh nhớ được, mấy ngày trước khi anh ở dưới bầu trời trăng tròn, đã khổ sở giữa cõ nào.

Vì muốn về sau có thể hoàn toàn tránh khỏi biến thân mang đến tổn thương cho Tiên Hựu, anh đặc biệt đi tìm trưởng lão Lang Tộc sống ở nước ngoài, tìm kiếm biện pháp giải quyết. Trước kia trong tộc cũng có không ít người sói đi yêu con người, đã xuất hiện tình huống biến thân không khống chế được, vì muốn ở cùng một chỗ với người yêu, mọi người lựa chọn đi chỗ trưởng lão huấn luyện, có thể thành công cũng không nhiều, coi như thành công, cũng sẽ hao phí năng lượng và thời gian.

Mà Đông Lang lại chỉ trong một tuần lễ ngắn ngủi, liền hoàn thành huấn luyện. Hiện tại tối thiểu anh có thể khống chế khi mình đến gần bên Tiên Hựu không hề biến thân nữa rồi, chỉ là đến mỗi lúc biến thân đầy tháng, trừ phi uống thuốc, vẫn không có biện pháp giải quyết như cũ.

Đông Lang biết mình không thể kéo dài nữa, kéo càng lâu, tổn thương với Tiên Hựu càng lớn, anh khẽ nắm chặt quả đấm, đang muốn mở miệng, chuông cửa liền vang lên.

Tiên Hựu quay đầu lại, Đông Lang nói: “Chắc là đồ ăn mua ngoài đến, anh đi lấy.”

“Ừm...” Tiền Hựu ôm sóc chơi rất vui vẻ, liền gật đầu.

Một lát sau hai người ăn xong trên bàn giống như chất đồng một ngọn núi to vồ hộp, Đông Lang cười nói: “Mới vừa rồi người đưa đồ ăn còn hỏi anh, trong nhà có bao nhiêu miếng ăn, lại đi mua nhiều thức ăn như vậy.”

Tiền Hựu cười nói: “Vậy anh có nói thật với anh ta hay không.”

“Không có, anh sợ dọa anh ta chạy mất.” Đông Lang nói, nghiêm túc nhìn Tiền Hựu: “Tiền Hựu, em thật không có chút sợ nào sao?”

“Em sợ cái gì?” Tiền Hựu không hiểu.

Đông Lang muốn nói: trên người anh có nhiều thứ không giống như những người bình thường, còn có một bí mật vẫn gạt em... em sẽ không sợ anh là người xấu sao?

Nhưng mà Tiền Hựu chợt có chút khốn đốn giậm đất ngáp một cái, Đông Lang dừng một chút, lời nói gần nói ra miệng thì đổi lại: “Thế nào, mệt mỏi sao?”

Tiền Hựu dụi mắt: “Có một chút...” Những ngày qua cô vẫn lo lắng cho Đông Lang, cho nên cũng không nghỉ ngơi tốt.

“Vậy thì đi nghỉ ngơi đi, thời gian chậm, hôm nay chớ đi về.”

Tiền Hựu nghe nói như thế, thân thể nhất thời cứng đờ, khẩn trương nhìn anh: “Đừng đừng đừng đừng đừng đi về? Anh anh anh muốn làm gì?”

Đông Lang cười khẽ một tiếng: “Em cho rằng anh muốn làm gì? Đứa ngốc, chớ nghĩ lung tung.”

Mặt Tiền Hựu hồng không chịu được, vội vàng đứng lên: “Em em không nói gì, em đi rửa mặt, phòng vệ sinh ở đâu?”

Đông Lang dẫn cô đến biệt thự lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ chính ra, chạy vào phòng nhà tắm tìm bàn chải đánh răng và khăn lông mới cho cô.

Tiền Hựu có chút do dự: “Đây là phòng của anh mà, em ở đây thì anh làm sao bây giờ? Em ở phòng khách là được.”

Đông Lang dùng bàn chải đánh răng cọ mũi cô một cái: “Em là nữ chủ nhân ở đây, tại sao có thể ở phòng khách, ngoan, nghe lời của anh.”

Trong lòng tăng lên mấy phần ngọt ngào, Tiền Hựu không nhịn được từ phía sau lưng ôm lấy hông của anh, giống như gấu koala quấn lấy anh: “Nếu như em là nữ chủ nhân, làm sao anh có thể cho Shani chìa khóa nhà, hơn nữa cô ấy giống như rất quen thuộc đối với nhà anh, em không vui, anh phải giải thích cho em.”

Đông Lang định cõng cô đứng lên xoay vòng vòng ở trong phòng: “Lúc trước mới vừa trở về nước, không quen ở trong nước, rất nhiều việc là cô ấy

giúp anh làm, cho nên cô ấy thường xuyên đến đây. Sau này sẽ không cho cô ấy đến nữa, có được hay không?”

Tiền Hựu dùng cằm cạ cổ tóc ngắn phía sau anh: “Anh có cảm thấy em rất hẹp hòi hay không?”

Đông Lang dịu dàng nói: “Anh sẽ cảm thấy em rất thích anh.”

Tiền Hựu ôm chặt anh: “Đâu có đâu, chỉ... chỉ một chút mà thôi.”

Đông Lang cười đưa cô đi vào nhà tắm: “Được rồi, rửa mặt sớm nghỉ ngơi một chút, có gì cần cứ gọi anh.”

Tiền Hựu hôn anh một cái, vui sướng đi rửa mặt. Một lát sau cô ra ngoài hô to tên Đông Lang: “Em không có mang áo ngủ, làm thế nào...”

Đông Lang từ trong phòng quần áo tìm kiếm ra một cái áo phong nam rộng thùng thình, đưa cho cô: “Dùng tạm cái này được không? Không được anh liền mua mới cho em.”

“Cái này là được rồi.” Tiền Hựu thay quần áo của bạn trai, cẩn thận ngửi, trên quần áo có mùi của anh, áo của Đông Lang rất lớn, mặc vào có thể che kín chân cô, giống như quần ngủ vậy, Tiền Hựu không nhịn được chạy đến trước mặt anh lắc lư: “Em cảm thấy nhìn rất tốt.”

Đông Lang nhìn đôi chân mảnh mai trắng nõn của cô ra dưới áo phong trắng, che lỗ mũi, cảm giác đột nhiên một tuần huấn luyện sẽ bị phá vỡ, anh vội vã đi tới khiến cô lên nhét vào trong chăn: “Đẹp mắt đẹp mắt, em không cần khoe ra nữa, anh không chịu nổi.”

“Ha ha ha em không có ở khoe khoang mà...” Tiền Hựu cười đến đau bụng, ở trong chăn ngửi một cái, nói: “Chung quanh đều là mùi của anh, cảm giác thật tốt.”

Đông Lang hôn một cái lên trán cô: “Ừm. Em ngủ đi.”

Tiền Hựu lộ ra hai con mắt to nhìn anh: “Vậy anh ngủ ở đâu?”

Đông Lang cười cười: “Anh ở sát vách.”

“Ừm, ngủ ngon.” Tiền Hựu ngoan ngoãn nằm ở trong chăn, thực ra bối rối đã sớm bay đi mất, nhưng có lẽ là cô không quen giường, cho dù rất mệt nhọc cũng vẫn không ngủ được. Cô bất đắc dĩ lăn qua lăn lại ở trong chăn, trơ mắt nhìn thời gian từ mười một giờ chạy thẳng đến mười hai giờ.

Cuối cùng cô thở dài, bò dậy tính toán đi tìm Đông Lang, xem anh có ngủ không, nhưng lúc xuống giường, lại không cẩn thận đụng phải cạnh tủ ở đầu giường.

“Ai nha...” Tiền Hựu che đầu gối bị đau kêu lên, nghĩ thầm mình cũng quá ngu ngốc, đến tủ đầu giường cũng bị cô đụng phải! Cô đưa tay muốn tránh cái

tử, nhưng nhích tới gần chợt phát hiện, gần tử gần mép giường có một vết sâu... Vết cắt?

Thảm á, không phải là bị cô đụng hông chứ?

Tiền Hựu vội vàng kéo gần tử ra, lại ngạc nhiên phát hiện, hình như cũng không phải vết cắt, càng giống như là một... Vết cào? Cái dấu vết này vô cùng lớn, đem sơn mặt tử cũng bị cào hư hầu hết không còn, bên trong ván gỗ cũng có dấu vết thật sâu, Tiền Hựu nhìn nó, không biết sao, chợt liền nghĩ đến ngày đó cô đi tới công ty Đông Lang, thấy vết cào ở cái cây.

Làm sao hai dấu vết lại giống như?

Tim của cô đập bịch bịch, song khi cô ngẩng đầu nhìn tới vách tường phía sau học tử, nhịp tim thiếu chút nữa thì ngưng lại!

Bởi vì trên vách tường còn có nhiều vết cào hơn! Chúng giăng khắp nơi, nhìn qua giống như một con mãnh thú nổi cơn điên để lại, thế nhưng rõ ràng đây là phòng ngủ của Đông Lang!

Cả người Tiền Hựu run rẩy, lui về phía sau từng bước từng bước, cô muốn đi tìm Đông Lang, muốn hỏi một chút rốt cuộc trong phòng của anh đã xảy ra chuyện đáng sợ gì!

Nhưng khi cô chạy đến cửa phòng khách bên cạnh, lại phát hiện trong phòng không có ai.

“... Đông Lang?” Tiền Hựu làm bầm kêu lên, đã trở thế này, anh lại đi nơi nào?

Cô chân không, cẩn thận xuống lầu, chợt nghe trong vườn hoa có chút động tĩnh, cô lại gần nhìn, phát hiện rõ ràng Shani và Đông Lang đang đứng ở trong vườn! Cô ta, tại sao cô ta lại trở lại?

Chỉ nghe Shani nói với Đông Lang: “Tộc trưởng, ngài thật sự tính nói cho cô ấy sao?”

Đông Lang gật đầu một cái: “Tôi đã suy nghĩ kỹ, đúng vậy.”

Shani hít sâu một hơi, hình như có chút gấp gáp tức giận, cô ta chợt giơ một cái tay lên, nói: “Tôi hi vọng ngài hãy suy nghĩ kỹ lại, ngài cảm thấy cô ấy có thể tiếp nhận chúng ta với phương diện như thế sao?”

Tiền Hựu nhìn tới cái tay kia, dưới ánh trăng âm đạm, tay phải Shani đột nhiên dài ra bộ lông màu đen, trên năm ngón tay cũng mọc ra móng vuốt sắc bén!

Chương 32

Không Phải Loài Người

Lúc đêm khuya, Khăng hóa thân thành con chó nhỏ ngồi chồm hồm ở trong cửa sổ sát đất của cửa hàng chăm sóc vật nuôi, về mặt nóng nảy nhìn chăm chăm vào dòng người đông nghịt bên ngoài cửa sổ.

Tiểu Nhung cũng ngồi chồm hồm ở cách đó không xa, ngồi chơi cỏ đuôi chó mà chủ cửa hàng cho nó, cực kỳ vui vẻ. Kể từ khi Đông Lang nghĩ biện pháp áp chế sức mạnh xong, nó đã không phải lo lắng bị Khăng công kích. Giờ đây sức chiến đấu của Khăng quả thực là đồ bỏ đi, nó chỉ cần một cước là có thể đá cho con chó kia bay vào tường rồi, hừ hừ!

Khăng lại nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ một lát, rốt cuộc không nhịn được nữa cũng bộc phát, nó bỗng xoay người, khiến cho những con vật nuôi ở trong những cái chuồng khác bị giật mình, Khăng biến thân thành con người, chỉ vào Tiểu Nhung mắng: “Chơi chơi chơi, chỉ biết chơi, cũng đã mấy giờ rồi, người chủ tốt kia tại sao vẫn còn chưa tới đón mày!”

Tiểu Nhung ngáp một cái, dùng móng vuốt trọc cỏ đuôi chó, thoải mái meo meo nói: “Meo meo ô ô ô... Meo meo meo meo?” (Chủ nhân nói đêm nay chúng ta sẽ ở lại chỗ này mà, ngày mai mới tới đón, anh quên rồi sao?)

Cơ thể của Khăng cứng đờ lại, lúc trưa Tiền Hựu đưa bọn chúng tới nơi, nó chỉ lo hờn dỗi với cô, về phần cô nói cái gì một câu nó cũng không nghe vào. Mà về phần tại sao nó lại hờn dỗi với Tiền Hựu...

Hừ, còn không phải là bởi vì cô không cho mình ăn thịt hay sao!

Người phụ nữ kia lại có thể ghét bỏ nó vì dạo gần đây nó ăn quá nhiều thịt nên mập lên, muốn bắt nó giảm cân! Còn giả mù sa mưa nói cái gì mà: “Tao chỉ muốn tốt cho mày, mày quá béo sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của cơ thể, ngoan nào.”

Ngoan cái đầu cô ta! Cũng chỉ là lấy cớ thôi, chính cô ta không muốn mua thức ăn cho mình ăn, không muốn mua vì sợ tốn tiền! Cho là mình sẽ thiếu chút thịt này sao? Trong tài khoản của nó còn đầy tiền! Khăng tức giận cắn móng vuốt nghĩ, sau này nó nhất định sẽ đem những món tiền kia quăng lên trên người của Tiền Hựu, sau đó nói cô ta đem tất cả những khoản tiền đó đi mua thịt, cho nó ăn cho chán thì thôi!

Người phụ nữ dối trá và hẹp hòi như vậy, tên ngu đần như Đông Lang sao lại thích được cơ chứ?

Trăm mối nghi ngờ của Khăng cũng không giải thích được rõ ràng, mà bây giờ Tiền Hựu vẫn nhốt nó ở cửa hàng chăm sóc vật nuôi, cô ta như vậy mà có thể làm chủ nhân được sao? Không có chút trách nhiệm nào!

Tiểu Nhung nhìn thấy dáng vẻ nóng nảy đi tới đi lui này của Khăng, thì đã thấy phiền phức: “Meo meo ô ô ô...” (Rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Ngồi xuống nghỉ ngơi không được hay sao?)

“Không được! Tao không muốn bị giam ở chỗ này!” Khăng đã khó chịu bực bội rồi, bây giờ được hỏi như vậy, lập tức không muốn đợi thêm nữa, xông vào phòng vệ sinh, hóa thân thành con chó, từ phía trên song cửa sổ chui ra ngoài.

Tiểu Nhung cắn bản cũng không muốn quản tên kia, nhưng sợ nó nhân cơ hội này đi tới làm tổn thương Tiên Hựu, chỉ có thể thở dài một hơi, rất nhanh đã đuổi theo.

Sau khi Khăng rời khỏi cửa hàng vật nuôi cũng không nhanh chóng chạy như điên, mà cẩn thận ngửi ngửi dưới đất, Tiểu Nhung đuổi theo, đi tới sau lưng nó hỏi: “Meo meo ô ô?” (Anh ngửi thấy cái gì ở đây à?)

Khăng: “Uông uông uông! Uông NGAO...OOO ô!” (Không cần mày quan tâm! Mày đừng có đi theo tao!)

Sau đó nó tiếp tục cúi đầu ngửi ngửi dưới đất, một lát sau giống như ngửi thấy cái gì đó, thần kinh lập tức run lên, theo hướng của cái mùi kia đi về phía trước.

Tiểu Nhung cúi đầu xuống chỗ nó vừa mới ngửi, cẩn thận ngửi lại một cái, rất nhanh đã ngửi thấy một mùi quen thuộc... Ah, đây không phải là mùi của nữ chủ nhân hay sao? Hừ, con sói hư hỏng này, quả nhiên vẫn muốn đi tìm nữ chủ nhân để gây phiền phức, nhất định mình sẽ khiến cho nó không được như ý!

Nó lặng lẽ đi theo phía sau lưng của Khăng một khoảng cách không xa, theo Khăng đi về phía trước.

Cùng vào lúc đó, Tiên Hựu đứng ở khúc quanh trên lầu hai nhà Đông Lang đang kinh ngạc không nói nên lời!

Cô dùng sức lấy tay dụi dụi con mắt, hướng về phía vườn hoa nhìn, lại phát hiện ra trên tay của Shani mọc ra một lớp lông dày, thật sự không phải là mắt cô có ảo giác đó chứ? Loài người sao có thể chỉ trong nháy mắt lại có thể mọc ra nhiều lông như vậy?

Hơn nữa màu lông trên cánh tay của cô ấy... Tại sao lại giống màu của con sói cô nhìn thấy ở rừng trúc như vậy?

Chẳng lẽ cô ấy cũng là người sói? Nếu đúng là như vậy, không lẽ Đông Lang cũng...

Trong đầu suy nghĩ của Tiên Hựu hỗn loạn tới mức sắp nổ tung rồi, một giây sau cô nghe thấy Shani ép hỏi: “Tiên sinh Đông, xin ngài hãy trả lời tôi một vấn đề, ngài cảm thấy tiểu thư Tiên có thể tiếp nhận được sự thật về thân phận của ngài không phải là loài người hay sao?”

Không phải là loài người không phải là loài người không phải là loài người...

Trong chớp mắt này, trong đầu của Tiên Hựu chỉ vang lên mấy chữ như vậy!

Đông Lang không phải là loài người? Vậy anh ấy là cái gì?

Cô thấy ở trong vườn hoa, Đông Lang rất nghiêm túc và kiên định nhìn về phía Shani: “Khi mới biết, có thể cô ấy sẽ sợ đôi chút, nhưng tôi nghĩ cô ấy có thể tiếp nhận, tôi tin tưởng cô ấy.”

Suy nghĩ rối loạn trong đầu của Tiên Hựu vì câu nói này mà tinh táo lại được một chút.

“Ngài tin tưởng cô ấy? Đây chính là lý do của ngài? Ngài không cảm thấy lý do này quá yếu ớt rồi sao? Nếu như sau khi cô ấy phát hiện ra chân tướng xong, không tiếp nhận nổi, chạy đi nói cho người khác biết, vậy ngài phải làm thế nào? Cả tộc của chúng ta phải làm thế nào? Đến lúc đó ngài có thể xuống tay với cô ấy được sao?”

“Sẽ không có tình huống như thế xuất hiện!” Giọng nói của Đông Lang bỗng chốc trở nên lạnh lùng và nghiêm nghị: “Tiểu Hựu không phải loại người như vậy, cô ấy sẽ không làm thương tổn tôi, càng sẽ không tổn thương tới bộ tộc của chúng ta! Shani, tôi hi vọng cô sẽ tin tưởng tôi, tôi có thể xử lý tốt tất cả những vấn đề này.”

Trong đôi mắt của Shani thoáng qua giọt nước mắt: “Không phải là tôi không tin tưởng ngài, tôi chỉ... Tôi chỉ lo lắng cho an toàn của ngài thôi!”

Đông Lang hoàn toàn không có thể hiểu được: “An toàn của tôi có cái gì cần phải lo lắng?”

Vẻ mặt của Shani vô cùng uất ức: “Kể từ khi ngài và Tiên Hựu yêu nhau tới nay, vì cô ấy ngài chịu bao nhiêu cực khổ? Mỗi lần biến thân cũng khổ sở như vậy, lại còn vì cô ấy mà đi tham gia quá trình khổng chế biến thân, mà tất cả những chuyện này cô ấy đều không biết gì! Dạng phụ nữ ngây thơ như đứa trẻ như vậy không xứng đáng ở bên cạnh ngài, ngài là tộc trưởng của tộc người sói, sẽ xứng đáng với một cô gái tốt hơn!”

Sắc mặt của Đông Lang càng trở nên khó coi: “Cô ấy có xứng hay không xứng ở lại bên cạnh tôi, không tới phiên cô lên tiếng, Shani...”

“Bịch!” Một tiếng vang lên trong phòng, cắt đứt lời nói của Đông Lang, anh trợn tròn mắt lên, mới vừa rồi anh bị kích động cho nên không để ý là trong nhà còn có người!

“... Tiểu Hựu?” Giọng nói của Đông Lang run run gọi tên cô, từng bước từng bước đi vào trong nhà, trong phòng khách mờ mờ tối, Tiên Hựu ngồi dưới đất, dưới chân cô là thức ăn cô mua để trong hộp bị đổ ra ngoài, trong bóng tối đôi mắt của cô mở to và sáng tỏ, đó là một loại sáng tỏ của sợ hãi.

Giờ phút này, Đông Lang mới cảm nhận được sự khủng hoảng lớn nhất trong đời của anh.

Anh bước lên phía trước, đang định giải thích gì đó, nhưng ngay lập tức Tiên Hựu đã lùi về phía sau một bước, nhất thời Đông Lang đơ người lại.

Tiền Hựu nhìn anh một chút, rồi lại nhìn nửa cánh tay của Shani vẫn đang hóa sói, cô trở mắt lên, một lát sau theo phản ứng bản năng của cơ thể... Cô lao đảo bò dậy, xoay người chạy ra ngoài.

“Tiểu Hựu!” Đông Lang gọi một tiếng, nhưng lại không dám đuổi theo, anh sợ cô sẽ chạy trốn nhanh hơn. Nhưng bây giờ đã trễ thế này rồi, cô một thân một mình chạy đi, làm sao khiến anh có thể yên tâm được?

Anh cố gắng ngăn chặn nội tâm đang đau đớn như bị xé rách ra, xoay người gọi chó săn vào trong nhà: “Mày... Mày hãy đi theo cô ấy, đảm bảo cho cô ấy không bị xảy ra chuyện gì.”

“Gâu!” Chó săn trung thành kêu lên một tiếng, lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng hình như Đông Lang đứng không vững, từ từ ngồi xuống ghế sa lon, cái tay run rẩy che trán.

Shani đi tới, nói: “Tôi vừa nói cái gì? Có phải cô ấy không tiếp thu được bộ dạng của ngài không? Ngài thấy bộ dạng sợ hãi của cô ấy khi nhìn thấy chúng ta rồi đó, so với những người khác khi biết rõ sự thật có gì khác nhau không? Tôi đã sớm nói với ngài rồi...”

“Shani.” Đông Lang nhắm chặt mắt lại, quai hàm vì bị tức giận và lo lắng mà trở nên căng cứng: “Cô đã vượt qua phận sự của mình rồi, đây là chuyện riêng của tôi, sau này, tôi hy vọng cô sẽ không nhắc tới nữa.”

Shani vì hai chữ “Vượt qua” mà cả người run lên, trong nháy mắt sắc mặt của cô ta tái đi, bởi vì hai chữ này đã khiến cô ta nhớ lại thân phận của mình. Đúng vậy, ở trong mắt của anh, mình chỉ là một trợ lý mà thôi...

“Cô hãy về đi, tôi muốn được yên tĩnh một chút.” Đông Lang khàn khàn nói.

“Tiên sinh Đông, tôi không phải...”

“Tôi nói, mời đi khỏi nhà của tôi.” Giọng nói của Đông Lang lạnh lùng, không mang theo chút tình cảm nào: “Còn nữa, sau này dù công việc quan trọng tới cỡ nào đi nữa, cũng không cần tới nơi này, tôi và cô nam nữ khác biệt, cô tới chỗ này, e là không được thích hợp.”

Trên mặt Shani không còn tí máu nào, đôi môi của cô ta cũng run rẩy, trước khi hoảng hốt rời đi, cô ta cố gắng hết sức nói ra mấy chữ: “... Tôi biết rồi.”

Chỉ còn lại một mình Đông Lang ngồi trên ghế sofa, lưng cúi xuống, nhìn như già đi rất nhiều. Một lát sau, một con sóc nhỏ từ trong vườn hoa chạy vào, nhảy lên ngồi trên đùi của anh, an ủi vỗ vỗ vào Đông Lang.

Đông Lang mở mắt nhìn nó, mới nhớ tới Tiền Hựu từng ôm con sóc nhỏ này lúc ở công viên gần đó, lập tức tỉnh táo lại.

Anh đã làm gì thế này! Tại sao lại có thể để cho Tiền Hựu chạy đi như vậy! Cho dù có chó săn đi theo, nhưng nếu quả thật có chuyện gì xảy ra, con chó kia cũng không thể cứu được cô ấy!

Đông Lang chợt đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Từ sau khi chạy ra khỏi biệt thự của Đông Lang, cả người của Tiên Hựu đều ở trong trạng thái ngơ ngẩn.

Cô không biết mình đang ở chỗ nào, trước mắt là con đường vắng vẻ và xa lạ, đèn đường mờ nhạt không thể chiếu sáng được đêm tối, cũng không thể soi sáng được đầu óc đang rối loạn của cô.

Trong đầu của cô không ngừng hiện ra hình ảnh con sói hung ác cào nên vết thương sau lưng của cô, Tiên Hựu lại có cảm giác mờ ảo sau lưng cũng cảm thấy đau, khiến cho cô lạnh cả người.

Đông Lang cũng là sinh vật hung ác như vậy sao? Cũng biến ra móng vuốt sắc bén, da lông vừa dày vừa cứng, tàn bạo tìm kiếm máu tanh sao?

Nhưng... Nhưng anh ấy vẫn luôn rất dịu dàng mà, bọn họ ở bên nhau lâu như vậy mà anh ấy chưa bao giờ tức giận, chưa bao giờ nói ra một câu tàn nhẫn... Anh ấy như vậy, làm sao có thể là một người sói tàn nhẫn được?

Nhất định là đã nhầm lẫn ở chỗ nào đó, có phải là cô đã nghe nhầm hay không, hoặc là Shani đã nói bậy? Chuyện này, trên đời này làm sao có thể có người sói được chứ? Nhất định là cô đã suy nghĩ lung tung rồi...

Tiên Hựu cố gắng thuyết phục mình, nhưng mà kết quả là càng khiến cho đầu óc của cô trở nên rối loạn hơn.

Nhiều lần cô muốn quay người lại, muốn trở về hỏi lại Đông Lang cho rõ ràng, nhưng lại vì sợ hãi mà dừng bước lại, vết thương ở sau lưng đã để lại trong lòng của cô nỗi ám ảnh quá lớn, cô mờ mịt bước đi trong bóng đêm tối tăm, cơ bản không biết phải làm sao cho phải.

Có lẽ vì quá khiếp sợ, cho nên Tiên Hựu không phát hiện ra mình đang đứng ở ngã tư đường, cũng không phát hiện ra cách đó không xa có chiếc xe đang đi với tốc độ rất nhanh lao tới.

“Tít tít...” Lúc có tiếng còi xe vang lên, Tiên Hựu đã không kịp né nữa, mắt thấy chiếc xe càng tới gần cô ngơ người, vào một giây cuối cùng, bên cạnh chợt có bóng người, ôm lấy cô ngã xuống ven đường.

Tiên Hựu trở mặt nhìn người đang ôm lấy mình: “... Đông Lang?”

Nhưng mà người cứu cô không phải là Đông Lang, mà là người sói đã gây tổn thương cho cô ở Rừng trúc!

Khảng hung dữ nhìn chằm chằm vào cô, hình như hận không thể một ngụm nuốt chửng cô: “Cô bị bệnh à? Tự dung cô muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?”

Chương 33

Tiếp Nhận Rất Khó Khăn

Tiền Hựu nhìn anh chăm chăm hai giây, tiếp đó lập tức ra sức giãy giụa từ trong lòng anh ra, nhếch nhác lui về phía sau vài bước, cảnh giác nhìn anh, đang muốn nói chút gì, chợt phát hiện trên cổ người này đeo một chiếc vòng chó cô không thể quen thuộc hơn được! Đó không phải là... Đó không phải là chiếc vòng cổ mình mua cho con chó ở nhà sao!

Trước những đoạn ngắn linh linh bị cô cùng nhau ghép lại, tất cả đều về một người đàn ông đột nhiên xuất hiện, ghép lại từng chút từng chút với nhau.

Tiền Hựu cảm giác nhận thức của mình xuất hiện vấn đề đối với cái thế giới này, cô mờ mịt nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh... Các anh... Rốt cuộc là cái gì?”

Khẩn cau mày: “Cô đang nói gì?”

Tiền Hựu chỉ chỉ cổ của anh ta: “Vòng cổ của anh, là tôi... Tôi mới mua, rất cuộc anh là Khăng, hay là... Vẫn còn giống như người sói trước kia tôi thấy ở trong rừng trúc?”

Khăng kinh ngạc tròn to hai mắt, trầm nghĩ làm sao người phụ nữ này đột nhiên trở nên thông minh như vậy rồi hả? Trước không phải cô vẫn ngo ngoe ngu ngốc sao? Thế nào chợt đoán được tất cả?

Rất nhanh, nghi ngờ của Khăng liền được giải thích, bởi vì Đông Lang từ nơi không xa đuổi đi theo, khẩn trương la lớn: “Tiền Hựu!”

Tiền Hựu nghe được giọng Đông Lang, nhất thời không thể chịu được run lên một cái.

“Em có bị sao không? Tại sao đứng ở giữa đường?” Trong giọng Đông Lang có lo lắng và có trách cứ, muốn như trước đây đi tới ôm Tiền Hựu vào trong ngực, nhưng cô lại cảnh giác lùi lại nhiều lần.

Đông Lang chịu đựng đau nhói trong lòng, dừng bước, dùng giọng nói dịu dàng nhất đời để nói với cô: “Tiền Hựu, anh... Anh không phải cố ý gạt em... em nghe anh giải thích một chút, được không?”

Khăng đứng ở một bên không nói, anh ta nhìn liền hiểu, chỉ sợ Tiền Hựu đã biết Đông Lang là người sói, nhất thời trong lòng anh ta dâng lên tâm trạng xem kịch vui, không phải anh em tốt của mình vẫn nói khoác bạn gái rất thương mình sao, có thể hiểu anh nhiều sao? Tự mình muốn nhìn một chút, thân là loài người Tiền Hựu có thể tiếp nhận bạn trai của cô thật ra là người sói hay không!

Tuy là muốn như vậy, nhưng khi nhìn đến Tiền Hựu hoảng loạn không thôi, tâm tình Khăng lại không hiểu sao có chút phiền não.

Tiền Hựu khẽ lắc đầu, chỉ chỉ Khăng, sau đó nhìn về phía Đông Lang: “Anh... Biết anh ta có đúng hay không?”

Đông Lang ngẩn ra, mới khó khăn gạt đầu: “Đúng, anh ta là đồng loại của anh, cũng đã từng là bạn của anh.”

Tiền Hựu tiếp tục hỏi: “Shani, cũng cùng giống như anh sao? Các người... Thật sự là người sói?”

“Đúng.” Đông Lang chưa bao giờ phát hiện, thì ra muốn nói một câu đầy đủ như vậy thật không ngờ rất khó khăn: “Anh không phải cố ý gạt em, anh chỉ muốn...”

“Anh sợ em không tiếp nhận nổi.” Tiền Hựu lẩm bẩm nói xong câu nói kế tiếp thay anh.

Thân thể Đông Lang cứng đờ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút hi vọng, thấp thỏm lại mong đợi nhìn cô: “Anh... Anh biết nói như vậy có thể rất vô sỉ, nhưng anh quả thật... Sợ em không thể nào tiếp thu được. Em mới vừa cũng nhìn thấy bộ dạng Shani, chúng ta... sau khi biến thân tướng mạo hoàn toàn biến đổi đáng sợ, cho nên anh... Anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em, Tiểu Hựu, anh tuyệt đối sẽ không!”

Tiền Hựu trố mắt mà nhìn chăm chăm vào mặt đất, trước sau duy trì sự im lặng cách ly ba mét với Đông Lang, cô lắc đầu một cái, trong đầu cực kỳ hỗn loạn, trước đó thật sự Đông Lang có nói qua, anh có một bí mật gạt mình, lúc đó bản thân cũng tin thề bảo đảm cô có thể tiếp nhận bí mật của anh. Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ngờ, điều bí mật này sẽ như vậy!

Anh rất dịu dàng, rất săn sóc, nhìn qua khắp mọi mặt đều hoàn mỹ thế kia, nhưng cuối cùng anh không phải đồng loại với mình...

Trước hết khủng hoảng đi xuống, đáy lòng Tiền Hựu sinh ra một loại cảm giác cách ngại xa xôi, trước lời Shani nói không ngừng vọng về ở bên tai cô, mình có thể tiếp nhận Đông Lang biến thân thành một người sói to lớn sao? Mình có thể làm được khi không có chút nào lo lắng về sau Đông Lang sẽ tổn thương mình sao? Quan trọng hơn là, hai người bọn họ ở chung một chỗ, người nhà của bọn họ có thể tiếp nhận sao? Người chung quanh sẽ nhìn bọn họ như thế nào?

Cô không nhìn được liếc nhìn Khảnh trầm mặc bên cạnh, cô nhớ anh chỉ là nhẹ nhàng quơ móng vuốt, phát hiện ra trên lưng cô đã có một vết thương thật dài...

“Tiểu Hựu?” Thấy cô thật lâu không nói lời nào, Đông Lang không nén được vội vàng trong lòng, cẩn thận tiến lên nửa bước: “Anh hiểu biết rõ anh làm sai, nhưng anh thật sự không muốn mất đi em. Em có thể cho anh thêm một cơ hội hay không? Về sau bất cứ chuyện gì anh đều sẽ không lừa em, có được hay không? Tiểu Hựu... Anh yêu em.”

Anh nói anh yêu mình...

Nhất thời cảm giác chua xót xông lên lỗ mũi Tiên Hựu, anh luôn luôn thân sĩ mà bình tĩnh, khi nào lại lộ ra biểu tình hốt hoảng như vậy? Cô muốn đi tới dùng sức ôm lấy anh nói không sao, nhưng làm thế nào thân thể cũng không chịu nghe sai bảo.

Tiên Hựu bụm mặt, im lặng thút thít chốc lát, sau đó xoay người từ từ đi vào trong bóng đêm mịt mờ.

Đông Lang muốn đuổi theo, rồi lại không thể đi theo, canh chừng bóng lưng cô chỉ cảm thấy tim đau nhức, thậm chí có chút đứng không vững, chỉ có thể đi tới một bên đỡ đèn đường.

Khăng muốn cười nhạo anh, ban đầu là ai tin nói gì với anh ta là tin tưởng người phụ nữ kia, tin tưởng nhất định cô có thể tiếp nhận mình? Nhưng bây giờ làm sao đây, còn không phải là đối lấy kết cục giống như trước đây!

Anh ta không nhìn được hồi tưởng lại đoạn trí nhớ đen tối vừa chua xót lúc nhỏ. Khi đó cuộc sống của anh ta và Đông Lang ở nước ngoài, lúc ấy chính bọn họ còn nhỏ, cũng không có cảm thấy bọn họ và loài người bình thường có gì khác nhau, còn thường xuyên đi sang tìm những người bạn nhỏ hàng xóm chung quanh nông trại chơi. Mới đầu quan hệ mọi người rất tốt, nhưng thằng ngốc Đông Lang kia, muốn đối đãi thật lòng với thằng nhóc kia, lại đem thân phận chân thật của mình nói cho những đứa bé kia.

Những người bạn nhỏ vừa bắt đầu cũng không tin tưởng, cảm thấy Đông Lang đang nói đùa, vì vậy anh liền biến thân trước mặt bọn nhỏ. Lúc ấy Khăng cũng ở bên cạnh, thẳng thắn nói, thật ra thì khi đó đáy lòng của anh ta cũng có vẻ mong đợi, mong đợi bọn họ có thể hoàn toàn tiếp nhận mình, nhưng khi đàn bạn nhỏ hoảng sợ chạy tứ tán, là anh ta biết tất cả xong đời.

Sau đó không bao lâu, những người lớn nhà đám bạn nhỏ mang theo các loại vũ khí vây nhà Đông Lang và Khăng, buộc bọn họ lúc này rời đi, bọn họ không có cách nào, chỉ có thể thừa dịp lúc đêm khuya mà bỏ chạy vào khu rừng rậm, sau đó sinh sống ở trong rừng rậm nhiều năm, cho đến khi người ngoài dần dần quên lãng chuyện này, bọn họ mới về lại xã hội loài người.

Khi đó Đông Lang u mê một đoạn thời gian rất dài, bởi vì anh vẫn rất ưa thích loài người, lại bị vô tình như thế cự tuyệt như vậy, hơn nữa lại còn mang cho cái đồng tộc nhiều tổn thương như vậy. Khăng cho là, nhất định anh sẽ căm hận những con người kia, nhưng anh không có.

Khăng vẫn chờ đợi có thể nhìn thấy dáng vẻ Đông Lang thất vọng đối với loài người lần nữa, mà bây giờ khi anh ta thật sự nhìn thấy, nhưng căn bản trong lòng không có sáng khoái. Bởi vì anh ta nhớ mỗi ngày Tiên Hựu tỉ mỉ chiếu cố như thế nào, dùng giọng nói dịu dàng nói chuyện với anh ta...

Khăng cũng không biết rốt cuộc trên thế giới này có người thiện lương giống như Đông Lang nói hay không, nhưng nếu như có, người kia sẽ chỉ là cô.

Mà lúc này, ngay cả cô cũng từ bỏ Đông Lang... Từ bỏ... Bản thân...

Khăng không khỏi tự giễu mà cười, xoay người đi vào trong bóng tối.

Đông Lang ngẩng đầu nhìn về phía anh ta: “Không nên tổn thương cô ấy, cô ấy là vô tội.”

Khăng nhắm lại mắt: “... Tôi không có nhầm chán như vậy.”

Tiền Hựu mờ mịt đi về phía trước, từ vùng ngoại ô hoang vu, đi một đường trở lại trung tâm phồn hoa. Bóng đêm vẫn nồng đậm như cũ, trên đường không có người nào, chỉ có đèn nê ông vẫn còn lóe sáng. Tiền Hựu đi đến nỗi chân cũng đau đớn, chỉ có thể dừng lại, kinh ngạc ngồi ở ghế dài ven đường, giờ phút này căn bản cô không biết nên làm cái gì.

Một hồi gió lạnh thổi tới, Tiền Hựu không khỏi ôm chặt mình, trong lòng sinh ra cảm giác cô độc. Cô nghĩ, chẳng lẽ cứ nên tạm biệt đoạn tình yêu trân quý nào sao? Chẳng lẽ cứ rời đi người cô yêu vất vả tìm được sao? Cô không muốn, nhưng mà, nhưng anh là người sói! Bọn họ thật sự có thể ở một chỗ sao?

Tiền Hựu càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt rơi mãnh liệt, cô ngừng cũng ngừng không được.

Ngay lúc cô khóc đến trời đất đen kịt, chợt có một móng vuốt lông lá cọ xát bắp chân của cô.

“... Meo meo?”

Tiền Hựu ngẩng đầu lên, nhìn xuống đất: “Tiểu Nhung?”

“Meo meo!” Tiểu Nhung gật đầu một cái, nhảy lên trên đầu gối cô, an ủi vuốt vuốt cánh tay Tiền Hựu. Tiền Hựu nhất thời giống như tìm được an ủi, ôm thật chặt con mèo vào trong ngực, khóc lóc nói năng lộn xộn: “Tiểu Nhung! Tao... Tao nên làm như thế nào! Đông Lang anh ấy là người sói, Khăng cũng là người sói, tao chưa từng nghĩ anh ấy lại gạt tao một chuyện như vậy, hu hu hu, Tiểu Nhung, mày nói cho tao biết nên làm cái gì, có được hay không?”

Ánh mắt Tiểu Nhung phát sáng, nó chui ra từ trong ngực Tiền Hựu, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, giơ giơ móng vuốt với cô: “Meo meo!”

Tiền Hựu nhìn bộ dạng của nó, thút thít nói: “Mày... Mày muốn tao đi theo mày sao?”

“Meo meo!” Tiểu Nhung dùng sức gật đầu một cái.

Tiền Hựu từ từ đứng lên, đầu óc còn có chút hồ đồ: “Đi theo mày... Mày có thể nói cho tao biết về sau nên làm cái gì sao?”

“Meo meo!” Tiểu Nhung kích động gật đầu, tiếp theo lập tức chạy về phía trước.

“A, mày... mày chạy chậm một chút...” Tiền Hựu vội vàng đuổi theo, tốc độ Tiểu Nhung rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền mang Tiền Hựu xuyên qua vài con phố, cuối cùng dừng ở một nơi rất yên bình trên đường phố.

Hai bên tường rào con đường này trồng đầy hoa, nhìn qua hết sức xinh đẹp. Có một con mèo đen ngồi chồm hồm ở bên bụi hoa góc tường, thấy Tiểu Nhung xuất hiện, nhất thời khản trương đứng lên: “Meo meo?”

Tiểu Nhung trấn an vẫy vẫy móng vuốt với nó: “Meo meo!”

Ánh mắt của con mèo đen còn có chút nghi ngờ, nhưng lúc nó nhìn thấy Tiền Hựu phía sau Tiểu Nhung thì nhất thời buông lỏng, còn thân cận gật đầu với cô một cái.

Tiền Hựu sững sờ nói: “Mày... Chào mày.”

Một con Tiểu Nhung còn chưa tỉnh, thế mà con mèo đen này cũng có linh tính như vậy?

Tiền Hựu đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, cô không nhận được ngừng bước chân: “Tiểu Nhung, mày... Mày muốn đưa tao đi đâu?”

“Meo meo.” Mắt thấy sắp tới nơi cần, Tiểu Nhung có chút gấp gáp, không nhận được lộn trở lại, dùng móng vuốt túm chân Tiền Hựu, nghĩ thúc giục cô đi nhanh một chút. Nhưng nó lại quên mất, Tiền Hựu vừa biết được bạn trai của cô là người sói, chó của cô cũng là người sói, mà bây giờ con mèo của cô cũng biểu hiện được nhân tính như thế, chẳng lẽ nó...

Tiền Hựu không nhận được lui về phía sau, khản trương nhìn nó.

“Meo meo?” Tiểu Nhung không hiểu nghiêng đầu, giống như đang hỏi cô tại sao né tránh.

Tiền Hựu há miệng, vậy mà còn chưa kịp giải thích, bên trái chợt lao ra bốn bóng đen, mấy cái móng vuốt sắc bén đâm tới mặt cô!

Tiểu Nhung phát hiện tình huống không đúng đã tới không kịp, nó chỉ có thể bắt được bắp chân người sói cuối cùng, lại bị người sói đá văng một cước, mắt thấy Tiền Hựu sẽ bị bốn con sói cùng vây quanh, Tiểu Nhung dùng hết hơi sức toàn thân, phát ra một tiếng gào thét: “Meo meo!”

Tiếng kêu của nó chưa dứt, bên trong tường rào liền nhảy ra một bóng dáng mạnh mẽ, trong tay anh ta đang cầm trường kiếm, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, đã nhào đánh cho con sói trước mặt Tiền Hựu ngã vào tường rào đối diện, hấn ta che vết thương trên bả vai, điên cuồng gầm thét muốn rút thanh kiếm kia ra, trong miệng không ngừng chửi rủa: “Con mèo đáng chết! Tao muốn cắn chết mày!”

Người đàn ông trên tường rào hừ một cái, tung người nhảy lên, nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên mặt đất, quay về phía ba người sói còn lại, khẽ nheo mắt lại, giọng nói đáng sợ: “Ai còn muốn tìm chết?”

Tiền Hựu nhìn người này, không thể tin hô lên tên của anh ta: “Hạ... Hạ Khiêm Nghiêu?”